

Vypravěno

dne ^{Podatečně anonymizováno}
v souladu s GDPR

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

MVCRP011GRUK

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne:
podpis:

15-04-2014

Praha

Č.j.: MV - 18654 - 4/VS - 2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0348r

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě včasného rozkladu, který podala

- Mongolsko, státní občanka Mongolska, (dále jen „žadatelka“), zastoupena zmocněncem trvale bytem, proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze 8. 1. 2014, č.j.: VS-826/835.3/2-2013, jímž nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“) t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění:

I.

Žadatelka požádala prostřednictvím Úřadu městské části Praha 4 (dále jen „ÚMČ Praha 4“) dne 14. 2. 2013 o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 5. 4. 2013. Trvalý pobyt má žadatelka povolen na území České republiky od 10. 5. 2010.

Žadatelka nijak blíže nespécifkovala svůj příjezd do České republiky, kde se podle údaje v dotazníku k žádosti zdržuje od 26. 5. 2008. Manželství se státním občanem České republiky uzavřela dne 18. 4. 2008 a z rodinných důvodů jí byl od 21. 8. 2008 povolen přechodný pobyt. Žadatelka je bezdětná, společně s manželem vychovává nezletilého svěřeného soudem do výchovy otce.

V Mongolsku žadatelka absolvovala Policejní akademii na úrovni střední školy, v daném oboru měla pracovat od roku 1997 do roku 2006. V České republice

převážně pracuje jako pokojská a uklízečka; snaha o provozování cukrárny se jí nepodařila. K žádosti předložila osvědčení z června 2009, vystavené Univerzitou Karlovou v Praze, o absolvování semestrálního kurzu češtiny v rozsahu 25 vyučujících hodin týdně. Dále požádala o prominutí splnění podmínky pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky z důvodu délky faktického pobytu na území České republiky, péče o těžce nemocného manžela a jeho synka, a s tím spojenými problémy se zařizováním veškerých záležitostí a potřeb rodiny.

II.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 21. 6. 2013, č.j.: VS-826/835.3/2-2013, podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení ve věci žádosti žadatelky přerušilo do 22. 7. 2013. Uložilo jí, aby ve stanovené lhůtě žádost doplnila o konkrétně vyjmenované doklady, za účelem úplného a přesného zjištění skutečného stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Dále Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatelku o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu a rovněž ji podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu vyrozumělo o jejím právu nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Žadatelce byla rovněž odeslána kopie nedoporučujícího stanoviska ÚMČ Praha 4 ze dne 18. 3. 2014, neboť žadatelka kromě chybějícího pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti, který je podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. jedním z nezbytných předpokladů pro vyhovění žádosti, neprokázala znalost českého jazyka v souladu s vyhláškou Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky, čímž nesplnila podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 40/1993 Sb., která jí může být prominuta jen z důvodů hodných zvláštního zřetele (vyšší věk, zdravotní důvody), přičemž žadatelka žádné takové důvody nesdělila ani neprokázala.

Z důvodů předložení ne zcela dostatečných dokladů k žádosti dne 18. 7. 2013, Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 10. 9. 2013, č.j.: VS-826/835.3/2-2013, řízení o žádosti znovu přerušilo a žadatelku podle § 59 správního řádu předvolalo na 30. 9. 2013 k osobnímu jednání, neboť její osobní účast v řízení byla nutná, mj. z důvodu bližšího ověření jazykových schopností. Žadatelce bylo zároveň uloženo, aby na ústní jednání přinesla chybějící, konkrétně vyjmenované doklady, a v případě zvolení zmocněnce k zastupování, se na jednání dostavila spolu s ním. Znovu jí bylo zasláno výše uvedené stanovisko Úřadu městské části Praha 4, které, jak písemně sdělila, nebylo přiloženo k předchozímu usnesení o přerušení řízení ze dne 21. 6. 2013.

Žadatelka se k jednání na Ministerstvu vnitra ve stanoveném termínu dostavila spolu se svým manželem, kterým se nechala zastupovat po celé správní řízení. Vyjádřila se k pohovoru konanému u Úřadu městské části Praha 4 v souvislosti s ověřením její znalosti češtiny, průběh popsaného pohovoru označila za pravdivý. Poukázala na více než tříměsíční intenzivní kurz českého jazyka při Univerzitě Karlově v Praze, s výsledkem hodnocení po závěrečných zkouškách „velmi dobře“. Předložila rovněž doklad o tom, že v září 2013 prospěla u zkoušek k získání řidičského oprávnění, které absolvovala v češtině a napoprvé získala řidičský průkaz.

K řádnému nehrzení záloh veřejného zdravotního pojištění žadatelka uvedla, že si je toho vědoma, k pochybení na přelomu let 2010 - 2011 a 2011- 2012 došlo v době, kdy byla osobou samostatně výdělečně činnou a z důvodu onemocnění manžela musela opustit zaměstnání a pečovat o něj. Předložila rozhodnutí Zdravotní pojišťovny Ministerstva vnitra o odstranění tvrdosti zákona ze dne 16. 9. 2013, jímž se žadatelce vrací uhrazené penále dopočtené ke dni úhrady dlužného pojistného.

Na písemné sdělení Ministerstva vnitra ze dne 7. 11. 2013 o shromáždění veškerých podkladů potřebných k vydání rozhodnutí a možnosti se k celému spisovému materiálu vyjádřit či doplnit, žadatelka ani její manžel - zmocněnec, již nereagovali.

III.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka nebyla v posledních pěti letech odsouzena pro úmyslný trestný čin a splňuje tak podmínku pro udělení státního občanství České republiky stanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb.

Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí dále konstatovalo, že žadatelka nespĺňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 odst. 1 písm. a) d) a e) zákona č. 40/1993 Sb. V zamítavém rozhodnutí uvedlo důvody, které jej vedly k neprominutí splnění těchto podmínek.

Splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. Ministerstvo vnitra žadatelce neprominulo, přestože žadatelka splňuje liberační důvody pro její případné prominutí, stanovené v § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Na území České republiky má povolen trvalý pobyt a její manžel je státní občan České republiky. Ministerstvo vnitra této možnosti nevyužilo a žadatelce splnění uvedené podmínky neprominulo, neboť žadatelka i z důvodu slabé znalosti češtiny neprokázala dostatečnou integraci do české společnosti a ani její celkový pobyt v České republice nelze označit za dlouhodobý. Splnění podmínek stanovených v ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) a e) zákona č. 40/1993 Sb. lze žadatelce prominout z důvodů zvláštního zřetele hodných, které však u ní Ministerstvo vnitra neshledalo. Při neposuzování splnění podmínky stanovené v § 7

odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. s odkazem na novou právní úpravu, je třeba konstatovat, že žadatelka ze čtyř zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky tři nespĺňuje a k prominutí jejich splnění nebyly shledány relevantní důvody.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádost zamítlo.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí podala žadatelka včasný rozklad (rozhodnutí převzal její zmocněnec dne 13. 1. 2014 a rozklad byl doručen Ministerstvu vnitra dne 21. 1. 2014). V podaném rozkladu žadatelka prostřednictvím svého zmocněnce rekapituluje odůvodnění zamítavého rozhodnutí, resp. důvody pro neprominutí zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky, s nimiž nesouhlasí.

Uvádí, že pro prominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. musí být jednak splněn požadavek povoleného trvalého pobytu na území České republiky a jednak jeden z požadavků stanovených v § 11 odst. 1 písm. a) až h) zákona č. 40/1993. Žadatelka má na území České republiky povolen trvalý pobyt od 10. 5. 2010 a splňuje i požadavek dle § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť její manžel je státní občan České republiky. Úvaha o délce faktického pobytu žadatelky v České republice je tak nesprávná, neboť v takovém případě by se posuzoval předpoklad pro prominutí splnění předmětné podmínky podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb., spočívající v nepřetržitém žití na území České republiky po dobu alespoň deseti let, což není případ žadatelky. Neobstojí ani tvrzení o zatím ne zcela dostatečné integraci do české společnosti, protože jednak zákon č. 40/1993 Sb. takovou podmínku nezná a jednak se žadatelka v zaměstnání i v rodině pohybuje v českém prostředí. Hned na počátku svého pobytu absolvovala kurz českého jazyka na Karlově Univerzitě v Praze a dokonce nedávno získala řidičské oprávnění po úspěšném složení zkoušek v českém jazyce.

K nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 40/1993 Sb. zmocněnec žadatelky uvádí, že to, že ne zcela přesně interpretovala obsah textu z denního tisku pojednávajícího o zrušení doživotní imunity poslanců, by jí nemělo jít k tíži, neboť obsahu textu pojednávajícího o ústavněprávních změnách by jistě neporozuměla ani část českých občanů. Při hodnocení znalosti českého jazyka by měl být brán také ohled na dosažené vzdělání daného žadatele. Lze si těžko představit, že by žena pracující jako uklízečka či pokojská, byla schopna bez větších problémů sdělit obsah textu o novele ústavního pořádku České republiky. Dále žadatelka prostřednictvím zmocněnce sděluje, že asijská kultura představuje určitá kulturní a sociální specifika, např. je považováno za nezdvořilé používat zápor a je neslušné používat přímou a ostrou argumentaci.

Ohledně údajného nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. nutno oponovat tím, že nelze uvedené porušení povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, a to s přihlédnutím ke všem okolnostem, považovat za natolik intenzivní, že by bylo naplněno riziko pokračování v porušování povinností ze strany žadatelky, zvláště když tato od března 2012 dosud své povinnosti v této oblasti řádně plní. Svůj dluh na pojistném na veřejném zdravotním pojištění žadatelka uhrazovala po dohodě se zdravotní pojišťovnou ve splátkách v roce 2012, přičemž ho zcela doplatila v lednu roku 2013, tedy ještě před podáním žádosti.

Vzhledem k tomu, že z uvedeného je zřejmé, že žadatelka splnila veškeré předpoklady pro prominutí splnění výše uvedených podmínek a při konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu ohledně principů správního uvážení žadatelka prostřednictvím obecného zmocněnce (manžela) navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo změněno tak, že se žádosti vyhovuje.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny důkazy a skutečnosti, důležité pro rozhodnutí.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento

vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů (dále jen „Ústava“), z něhož vyplývá, že nabývání a pozbývání státního občanství stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon č. 40/1993 Sb., který výslovně v § 7 odst. 1 stanoví podmínky, které musí žadatel o udělení státního občanství splňovat. Při posuzování žádosti o prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství České republiky, se vychází z předpokladu, že jde o výjimku, pro kterou musí být dány závažné důvody. Nepostačí, že jde o skutečnost uvedenou v § 11 zákona č. 40/1993 Sb. V celém správním řízení o udělení státního občanství České republiky se ministr vnitra řídí zásadami, uvedenými v § 2 správního řádu, i dalšími právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu České republiky.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně č. 40/1993 Sb., nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení

státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti.

VI.

Podle zákona č. 40/1993 Sb. bylo po žadatelce požadováno splnění podmínek podle § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatelka prokázáním své bezúhonnosti pouze splnila podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb.

Žadatelka však nespĺňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., které jí nebyly prominuty, neboť k prominutí jejich splnění nebyly shledávány relevantní důvody.

K jednotlivým námitkám, které žadatelka uvedla v rozkladu, konstatuje ministr vnitra, že je neshledal důvodnými.

Ministr vnitra odmítá názor žadatelky, která prostřednictvím svého zmocněnce tvrdí, že není správná argumentace Ministerstva vnitra, že celková doba pobytu žadatelky na území České republiky není nikterak dlouhá. Toto konstatování je zcela správné, neboť vyplývá z faktického stavu věci, kdy žadatelka žije na území České republiky teprve od roku 2008, což považuje i ministr vnitra za dobu krátkou z hlediska dovršení plnohodnotné integrace cizinců do českého prostředí. U žadatelky to je dáno navíc i její nedostatečnou znalostí českého jazyka, což je jeden ze základních a zcela nezbytných předpokladů pro plnohodnotnou integraci cizinců. Je skutečností, že k prominutí splnění podmínky nejméně pětiletého trvalého pobytu žadatelky na území České republiky stačí, aby byl splněn požadavek trvalého pobytu a jeden z požadavků stanovených v § 11 odst. 1 písm. a) až h) zákona č. 40/1993 Sb. Je však nezbytné zdůraznit, že ani v případě, kdyby žadatelka kumulativně splňovala všechny taxativně vyjmenované liberační podmínky, stanovené v tomto ustanovení, nemusela by jí být podmínka uvedená v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. prominuta. Skutečnost, že žadatelka splňuje některý ze zákonných předpokladů pro prominutí splnění předmětné podmínky, jen dává Ministerstvu vnitra možnost tuto podmínku prominout.

Dále ministr vnitra ve shodě s Ministerstvem vnitra nesouhlasí s názorem žadatelky, potažmo jejím zmocněncem, že se žadatelce již úspěšně daří integrovat do české společnosti. Argumenty, že pracuje pro české společnosti, žije v rodině s českými státními občany a nestrání se tedy českého prostředí tím, že by svůj pracovní či rodinný život trávil v jiné, než české komunitě, nepovažuje ministr vnitra za dostatečné. Ministr vnitra zásadně odmítá názor žadatelky, ze kterého v podstatě vyplývá, že vzhledem k tomu, že zákon č. 40/1993 Sb. výslovně podmínku integrace do české společnosti neukládá, nemělo by Ministerstvo vnitra pracovní či sociální integraci žadatelů o státní občanství hodnotit. Bez ohledu na to, že podmínka

pracovní či sociální integrace žadatelů nebyla v zákoně č. 40/1993 Sb., účinném do 31. 12. 2013 výslovně zmíněna, byla vždy po celou dobu platnosti tohoto zákona rovněž posuzována, a to zcela oprávněně, jak bylo již mnohokrát konstatováno v judikatuře nejen Nejvyššího správního soudu.

Dále je třeba podotknout, že je věcí správní úvahy ministra vnitra i Ministerstva vnitra, jak posoudí důvody zvláštního zřetele hodné. K tomu ministr vnitra poznamenává, že jako důvody hodné zvláštního zřetele se v případě znalosti českého jazyka hodnotí vysoký věk, zdravotní stav či snížená mentální úroveň žadatelů. Ani jedno však není případ žadatelky. Samotný fakt, že žadatelka komunikuje s manželem, synem nebo třeba i s přáteli údajně v českém jazyce, nemá téměř žádnou vypovídací hodnotu. K neformální komunikaci a způsobu vyjadřování žadatelky v nejužším rodinném kruhu postačí zcela jistě i velmi omezená znalost jakéhokoliv jazyka. Rovněž nelze dle ministra vnitra přeceňovat ani to, že žadatelka získala řidičské oprávnění, neboť se jedná zpravidla jen písemný test, s taxativně stanoveným a uzavřeným okruhem otázek.

Za směrodatnější a nestrannější hodnocení znalosti českého jazyka lze považovat stanovisko příslušného ÚMČ Praha 4, před kterým žadatelka skládala zkoušku z českého jazyka a nikoliv jejího zmocněnce. Z tohoto stanoviska vyplývá, že žadatelka na položené otázky odpovídala jen pomocí jednoduchých vět. Má velmi slabou slovní zásobu, má problémy s gramatikou. Její ústní projev je na velmi nízké úrovni. Dále ze stanoviska ÚMČ Praha 4 rovněž vyplynulo, že žadatelka ani po opětovném přečtení novinového článku nebyla schopná sdělit jeho obsah. Ohledně samotného článku, který je součástí obsahu spisu, odmítá ministr vnitra tvrzení, že se jedná o článek, jehož obsahu textu by jistě neporozuměla značná část českých občanů. I když lze souhlasit s vyjádřením, že se článek týká ústavněprávní problematiky, je to článek, který je psán velmi laicky. Není v něm použita téměř žádná právní terminologie a nejedná se ani o to, že by bylo třeba z jeho obsahu interpretovat nějakou právně či jinak složitější otázku.

Dále ministr vnitra konstatuje, že žadatelce byla navíc dána, ne vždy obvyklá možnost, napravit při ústním jednání nepříznivý dojem ze znalosti češtiny před samotnými zaměstnanci Ministerstva vnitra. I zde však bylo prokázáno, jak vyplývá z protokolu z jednání a z rozhodnutí o nevyhovění žádosti, že její znalost českého jazyka je na nízké úrovni a závěry přijaté ÚMČ Praha 4 ohledně její znalosti českého jazyka jsou objektivní. Ministr vnitra zcela odmítá tvrzení zmocněnce žadatelky, že při verbální i nonverbální komunikaci je třeba vzít do úvahy určitá kulturní specifika, tedy že v asijské kultuře se považuje za velmi nezdvořilé používat zápor. Takovým tvrzením se snaží zmocněnec žadatelky bagatelizovat skutečnost, že žadatelka nebyla schopna často ani při samotném jednání před zúčastněnými zaměstnanci Ministerstva vnitra pochopit smysl a obsah položených otázek.

Jak již konstatovalo Ministerstvo vnitra v rozhodnutí o nevyhovění žádosti, žadatelka rovněž nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť si neplnila povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění.

Zmocněnec žadatelky s takovým hodnocením nesouhlasí. Ministr vnitra v žádném případě nezpochybňuje zmocněncem uvedené závěry, které vyplývají z judikatury Nejvyššího správního soudu. S judikaturou Nejvyššího správního soudu se ministr vnitra plně ztotožňuje. Je však třeba dodat, že v podaném rozkladu jsou zmiňovány závěry Nejvyššího správního soudu, které se primárně týkaly intenzity porušování pobytového režimu cizince, což je materie, která vyplývá ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

K tomu je třeba zdůraznit, že žadatelce bylo vytýkáno porušení povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění a nikoliv povinností na úseku pobytového režimu cizinců. I zde je samozřejmě nutné vycházet ze závěrů judikatury a plně respektovat i výše uvedenou zásadu proporcionality. Je pak možné polemizovat o tom, zda byl u žadatelky naplněn stupeň intenzity porušení povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění do takové míry, že by toto porušení na úseku veřejného zdravotního pojištění mělo samo o sobě vést k nevyhovění její žádosti. V neprospěch žadatelky však hovoří i to, že žadatelka dlužné pojistné uhradila jen pár týdnů před tím, než si podala žádost (tedy v lednu 2013).

VII.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra je toho názoru, že při rozhodování o žádosti nebyly překročeny meze správního uvážení a nebylo rozhodováno na základě libovůle. Ministerstvo vnitra dle jeho názoru dbalo, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu zjištěných řádným způsobem a zároveň dbalo, aby nevznikl neodůvodněný rozdíl při rozhodování obdobných případů a jeho rozhodnutí tak bylo předvídatelné.

Ministr vnitra se rovněž ztotožňuje s vyjádřením zmocněnce žadatelky, že je správní orgán při svém rozhodování omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně, tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace a příkazem zachovávat lidskou důstojnost. Ve vztahu k žadatelce pak ministr vnitra konstatuje, že Ministerstvu vnitra proto snad ani nezbylo nic jiného, než v konkrétním případě žadatelky vydat rozhodnutí o nevyhovění žádosti, neboť žadatelka nesplňuje tři zákonné podmínky pro udělení

státního občanství České republiky a ministr vnitra ve shodě s Ministerstvem vnitra nepovažuje rovněž její celkovou integraci do české společnosti za dostatečnou, když především nedostatečná úroveň znalosti její češtiny tuto integraci znemožňuje úspěšně završit.

Ministr vnitra nepopírá, že ve prospěch žadatelky svědčí to, že má za manžela státního občana České republiky, kterému pomáhá při výchově jeho syna. Ministr vnitra však musí trvat na tom, že znalost českého jazyka je nezbytným předpokladem úspěšné integrace žadatelky v české společnosti a žadatelce nic nebrání v tom, aby si znalost českého jazyka na požadované úrovni osvojila.

Ze spisového materiálu vyplývá, že manžel žadatelky je invalidní důchodce (invalidita třetího stupně). Žadatelka v žádosti uvedla, že musí za manžela vše vyřizovat na úřadech, ve škole, v nemocnici. Přitom v řízení o její žádosti se nechala manželem zastupovat. Při jednání za manžela na úřadech by žadatelka měla nepochybně značné jazykové problémy, a i z toho důvodu by studium češtiny bylo pro žadatelku přínosem.

Ministr vnitra dále uvádí, že Ministerstvo vnitra dostatečně zdůvodnilo, proč nebylo žádosti vyhověno, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly, respektive proč splnění uvedených podmínek nebylo prominuto. Zde je nutné poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06: „Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. Zákon o státním občanství nezakotvuje nárok, ale pouze možnost získání státního občanství České republiky při splnění zákonných podmínek. Jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.“

Český právní řád považuje udělení státního občanství České republiky na žádost cizince za završení jeho integrace do české společnosti, nikoliv za její počátek nebo předpoklad pro její zahájení. Ministr vnitra proto konstatuje, že použití správního uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky, včetně posuzování splnění zákonných podmínek, je zcela namístě a je uplatňováno při rozhodování o všech žádostech v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany veřejného zájmu. Pouze tímto zákonným postupem ve své komplexnosti je možné zajistit soulad zájmu žadatelů a zájmu státu, který rozhoduje, zda žadatele do státního svazku přijme.

Ministr vnitra konstatuje, že posoudil veškerý dostupný spisový materiál a všechny podklady pro rozhodnutí jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Protože ke změně rozhodných skutečností nedošlo, rozhodl na návrh rozkladové komise, jak

je shora ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, rozklad zamítnout. Důvodem zůstává nesplnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., jejichž splnění nebylo žadatelce prominuto.

K dosavadnímu požadavku na předložení dokladu o propuštění ze stávajícího státního svazku ministr vnitra pro úplnost sděluje, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se od nabytí účinnosti tohoto zákona dnem 1. 1. 2014 pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

Ministr vnitra:

